

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: Město Hluboká nad Vltavou**, se sídlem Masarykova 36, Hluboká nad Vltavou, proti **žalované: Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad**, se sídlem Jeronýmova 1750/21, České Budějovice, zast. JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti oznámení žalované ze dne 20. 9. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2013, č. j. 10 A 3/2013 – 48,

takto:

- I. Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2013, č. j. 10 A 3/2013 - 48, **s e z r u š u j e.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, se sídlem Jeronýmova 1750/21, České Budějovice, ze dne 20. 9. 2012, **s e o d m í t á.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta žaloba proti v záhlaví uvedenému oznámení žalované ze dne 20. 9. 2012 jako předčasná a věc byla postoupena Ministerstvu pro místní rozvoj ČR k projednání věci v odvolacím řízení. Tímto oznámením bylo žalobci sděleno krácení finančních prostředků dotace (dále jen „oznámení o krácení dotace“), poskytnuté na základě Smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu Jihozápad (dále také „smlouva o poskytnutí dotace“), uzavřené mezi žalobcem a stěžovatelkou dne 7. 2. 2011.

Krajský soud při posuzování oznámení o krácení dotace nejprve vyloučil aplikaci § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále

těž „rozpočtová pravidla“) s odůvodněním, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno až po rozhodnutí o schválení dotace a uzavření smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace.

Na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 - 197, (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), které v návaznosti na § 4 a § 2 s. ř. s. vymezuje pro účely přezkumné pravomoci správních soudů pojem „správní orgán“, dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatelka naplňuje znaky definovaného orgánu, neboť byla zřízena zákonem č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, je právnickou osobou a její činnost je financována ze státního rozpočtu a finančních prostředků Evropské unie.

Vztah vzniklý poskytnutím dotace je vztahem veřejnoprávním a poskytnuté dotace tvoří také dotace ze státního rozpočtu a rozpočtu krajů, které jsou dle § 3 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech tzv. jinými prostředky státu. Rozhodování o nich proto patří do oblasti veřejné správy.

Oznámení o krácení dotace určitým způsobem negativně ovlivňuje sféru žalobce, neboť v souvislosti s krácením dotace mu vznikají další povinnosti, související se zajištěním úhrady zbývající části projektu, čímž dochází k negativnímu projevu v jeho právní sféře, a proto se ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012 - 44, jedná o rozhodnutí způsobilé přezkumu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., a lze na něj aplikovat obecné předpisy vztahující se ke správnímu řízení.

Podle § 169 odst. 1. písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), rozhoduje spory z veřejnoprávní smlouvy správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy. Tím je v případě žalobce dle § 14 odst. 2 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR, Ministerstvo pro místní rozvoj. Dle obsahu spisu stěžovatelka vyřídila odvolání žalobce ze dne 7. 12. 2012 pouhým „Vyrozměním k odvolání“ ze dne 19. 12. 2012, a proto nepostupovala v souladu se zákonem (§ 81 správního řádu), jelikož měla odvolání žalobce posoudit podle obsahu a vyřídit jej postupem podle hlavy VIII. části druhé správního řádu.

Žaloba tak byla podána předčasně a soud ji odmítl, současně věc postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj ČR k vyřízení odvolání.

Stěžovatelka brojí proti usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d), a e) s. ř. s., přičemž napadá výrok, kterým byla žaloba postoupena Ministerstvu pro místní rozvoj ČR k vyřízení odvolání žalobce.

Má za to, že žaloba měla být krajským soudem odmítnuta pro nepřípustnost, neboť posuzované oznámení není rozhodnutím správního orgánu. Právní vztah mezi poskytovatelem a příjemcem dotace z veřejných rozpočtů je vztahem veřejnoprávním a poskytování dotací z veřejných rozpočtů je činností spadající do oblasti veřejné správy.

Je však nutno odlišit situaci před udělením dotace a situaci po uzavření smlouvy o poskytnutí dotace. K poskytování dotací žadatelům, resp. příjemcům, dochází na základě uzavřené smlouvy o poskytnutí dotace, která je veřejnoprávní smlouvou *sui generis*. Ta závazně upravuje vzájemný právní vztah mezi poskytovatelem dotace a příjemcem. Orgán veřejné moci je podmínkami smlouvy a v ní stanovenými právy a povinnostmi vázán. Postup stěžovatelky, kterým žalobci oznámila krácení dotace, je postupem v souladu s ustanoveními smlouvy o krácení dotace. Pokud byl žalobce přesvědčen, že jednala v rozporu se smlouvou o poskytnutí dotace, měl postupovat výlučně dle § 141 a § 169 správního řádu a iniciovat spor z veřejnoprávní smlouvy.

pokračování

Oznámení o krácení dotace není správním rozhodnutím a postup dle § 81 správního řádu nelze uplatnit.

Závěr krajského soudu, dle kterého byla věc postoupena k vyřízení odvolání dle § 81 správního řádu, není správný. Obecná ustanovení o správním řízení nelze v tomto případě aplikovat. Co se týká podání žalobce ze dne 7. 12. 2012, mělo-li by být posouzeno podle obsahu a v souladu se správním řádem, mělo být posouzeno jediné jako návrh na zahájení sporného řízení. Stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadené usnesení zrušil a žalobu odmítl.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, dle kterého k poskytování dotací žadatelům dochází až na základě uzavřené smlouvy o poskytnutí dotace. S odvoláním na § 16e odst. 1 písm. d) zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje (dále jen „zákon o podpoře regionálního rozvoje“), tvrdí, že rozhodujícím aktem přidělení dotace je usnesení Výboru Regionální rady a nikoliv smlouva o poskytnutí dotace. Smlouva nemůže nahradit individuální správní akt, neboť ten byl učiněn již usnesením Výboru Regionální rady o přidělení dotace.

Příznává, že sám nezná právní podstatu posuzovaného právního vztahu. Namítá, že i kdyby se jednalo o vztah z veřejnoprávní smlouvy, šlo by pouze o nahrazení správního aktu a jakýkoliv další postup ze strany poskytovatele by nesl znaky správního rozhodnutí. Navíc by se v daném případě muselo jednat o veřejnoprávní smlouvu *sui generis*, pro jejichž existenci nevytváří správní řád prostor a spor z ní by nebyl řešitelný dle § 169 správního řádu.

Ztotožňuje se s rozhodnutím krajského soudu, který i přesto, že pokládá smlouvu za veřejnoprávní, spatřuje v krácení dotace autoritativní postup, kterým stěžovatelka jedná nad rámec veřejnoprávní smlouvy a rozhoduje jako správní orgán z vrchnostenské pozice. Proti takovému rozhodnutí je odvolání dle § 81 správního řádu přiměřeným způsobem obrany.

Pokud byla stěžovatelka přesvědčena, že jde o spor z veřejnoprávní smlouvy, měla věc postoupit nadřízenému správnímu orgánu, případně vyzvat žalobce k úpravě podání. Primárně však měla, chtěla-li zkrátit částku poskytnuté dotace, sama iniciovat spor z veřejnoprávní smlouvy a obrátit se na nadřízený orgán. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka v reakci na vyjádření žalobce popřela, že by akcentovala pouze smluvní vztah založený smlouvou o poskytnutí dotace. Rozhodnutí Výboru o přidělení dotace považuje za podmínku nutnou pro uzavření smlouvy. Na základě té je smluvně upraven vztah mezi poskytovatelem a příjemcem, oběma stranám vznikají práva a povinnosti a příjemci vzniká nárok na dotaci. Opakuje své přesvědčení, že smlouva je veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 159 správního řádu a spory z ní je nutné řešit postupem dle § 169 odst. 1 správního řádu. Příslušným orgánem pro rozhodování sporu je Ministerstvo pro místní rozvoj ČR. Proto také stěžovatelka podání žalobce nepostoupila nadřízenému orgánu jako odvolání.

Co se týká oznámení o krácení dotace, popírá jeho vrchnostenský charakter. Práva a povinnosti žalobce byly určeny smlouvou o poskytnutí dotace, nikoli vrchnostenským aktem. K zahájení sporu z veřejnoprávní smlouvy nebyl ze strany stěžovatelky důvod, neboť oprávnění zkrátit výši dotace vyplývalo z uzavřené smlouvy. Naopak žalobce, který tvrdí, že byla zkrácením dotace jeho práva a povinnosti dotčena, je stranou příslušnou k zahájení takového sporu.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů ověřil, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Kasační stížnost podřazuje důvody pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) i e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud před dalším odůvodněním konstatuje, že byla-li žaloba odmítnuta, přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, č. 625/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení věci z následujícího skutkového a právního stavu.

Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad je zřízena dle zákona o podpoře regionálního rozvoje. Jeho předmětem je právní úprava podpory regionálního rozvoje a vytvoření institucionálního rámce pro její uskutečňování, upravuje postavení organizačních složek v regionech NUTS 2 (regiony soudržnosti) potřebných pro přijímání pomoci z předvstupních a strukturálních fondů Evropské unie v rámci její hospodářské a sociální politiky. Regionální rada je právnickou osobou a řídicím orgánem Regionálního operačního programu pro příslušný region soudržnosti.

Podle § 16 odst. 5 zákona o podpoře regionálního rozvoje se na vztah státu a Regionální rady při činnostech upravených zákonem (tedy včetně kontroly a dozoru nad touto činností), použijí ustanovení o přenesené působnosti krajů. Zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, upravuje kontrolu a dozor nad přenesenou působností v ustanoveních § 81 a násl., přičemž jak dozor, tak i kontrolu přenesené působnosti svěřuje věcně příslušným ministerstvům [viz § 84, § 86 odst. 1 a § 92a písm. b) zákona o krajích]. V souladu s právní úpravou obsaženou v zákoně o podpoře regionálního rozvoje je zde věcně příslušným ministerstvem Ministerstvo pro místní rozvoj.

Podle § 7 zákona o podpoře regionálního rozvoje se finanční podpora na opatření obsažená ve státním regionálním rozvoji poskytuje vedle zvýhodněných úvěrů a návratných finančních výpomocí také formou dotací.

V červnu roku 2009 žalobce požádal projektovou žádostí o poskytnutí účelové dotace na projekt s názvem: „Cyklistická stezka Hluboká nad Vltavou - Poněšice úsek II a III“. Stěžovatelka (Výbor Regionální rady) o žádosti kladně rozhodla 8. 11. 2010 (usnesení č. 455/2010). Na základě tohoto usnesení došlo dne 7. 2. 2011 mezi žalobcem a stěžovatelkou k uzavření smlouvy o poskytnutí dotace. V té byla výše dotace určena procentní mírou 43,64 % způsobilých výdajů a omezena maximální částkou 14 391 793,00 Kč. V důsledku přijetí dodatku č. 1 ke smlouvě došlo ke snížení maximální částky na 13 644 328,73 Kč. Výše konečné vyplacené částky je vázána na „způsobilost doložených výdajů“, definovanou v Příručce pro příjemce ROP NUT II Jihozápad.

Dne 30. 9. 2011 požádal žalobce o vyplacení dotace na základě doložených výdajů. Stěžovatelka žalobce vyrozuměla oznámením o krácení dotace ze dne 20. 9. 2012 o snížení výše poskytnuté dotace z důvodu nezpůsobilosti části doložených výdajů, která byla zjištěna v rámci kontroly Interim. V příloze tohoto oznámení byly uvedeny konkrétní korekce způsobilých výdajů.

pokračování

Z důvodu částečného nesouhlasu s krácením výše poskytnuté dotace využil žalobce širokou paletu obranných nástrojů.

V první řadě podal dne 8. 11. 2012 námitky k Oznámení o krácení finančních prostředků dotace a námitky k výsledku fyzické kontroly Interim. Ty byly dle tvrzení stěžovatelky, obsaženém ve „Vyrozumění k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu Oznámení příjemci o krácení finančních prostředků dotace ze dne 20. 9. 2012“, vypořádány dne 21. 11. 2012 se závěrem, že „nepřinesly nové informace a skutečnosti, na základě kterých by bylo možné původní závěry z kontrol projektu přehodnotit“.

Následně dne 7. 12. 2012 podal žalobce odvolání proti oznámení o krácení dotace. Toto odvolání posoudila stěžovatelka jako stížnost proti postupu Regionální rady Jihozápad a 19. 12. 2012 zaslala žalobci „Vyrozumění k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu“.

Dalším zvoleným prostředkem obrany byla žaloba dle § 65 s. ř. s. proti oznámení o krácení dotace, kterou krajský soud odmítl usnesením napadeným v nyní projednávané věci.

Mimo výše uvedeného podal žalobce dne 15. 1. 2013 u Ministerstva pro místní rozvoj návrh na provedení sporného řízení ve věci rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy. Ten byl dne 13. 2. 2013 usnesením č. j. 1543/2013-91 postoupen Ministerstvu financí.

Předmětem sporu v projednávané věci je tedy povaha oznámení o krácení dotace. Dle žalobce se jedná o rozhodnutí správního orgánu, dle stěžovatelky o postup vyplývající z uzavřené veřejnoprávní smlouvy. Nesouhlasil-li žalobce s takovým postupem, měl podat návrh na sporné řízení.

Těžiště činnosti stěžovatelky spočívá v koordinaci a realizaci hospodářské a sociální soudržnosti, mimo jiné v realizaci dotačních programů z evropských kohezních fondů a jejich administraci. S krajským soudem se lze ztotožnit v tom, že poskytování dotací z fondů Regionální rady regionu soudržnosti je nutno řadit do oblasti veřejné správy, konkrétně veřejných financí.

Charakteru smluv, na základě kterých jsou přiznávány dotace, je věnována početná judikatura. K tomu, aby bylo možné smlouvu označit za veřejnoprávní, je třeba, aby šlo o smlouvu, kterou se zakládají, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného práva. Rozhodující pro pojmání určité smlouvy jako veřejnoprávní není to, jak je v právním předpise, který její uzavření předpokládá, označena, ale to, jaký je, resp. má být, její obsah. Obsahem veřejnoprávní smlouvy musí být založení, změna nebo zrušení práv a povinností v oblasti veřejného práva. Obsahem smlouvy o poskytnutí dotace je poskytnutí dotace z veřejných zdrojů, jejichž správa se řídí veřejnoprávními předpisy.

Na rozdíl od vztahů občanskoprávních, ve kterých jsou jejich účastníci v zásadě v rovném postavení, při uzavírání smlouvy o poskytnutí dotace dochází fakticky ke stanovení podmínek poskytnutí dotace poskytovatelem a veškerá smluvní volnost příjemce spočívá v možnosti tyto podmínky akceptovat, či odmítnout. Z konstantní judikatury lze odkázat například na rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 Afs 58/2007 - 58, nebo ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Afs 49/2007, případně také rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 31/2007 - 91.

Kategorizace veřejnoprávních smluv provedená v § 160 až § 162 správního řádu na smlouvy koordinační (§ 160 správního řádu), subordinační (§ 161 správního řádu) a smlouvy mezi subjekty

soukromého práva, tzn. účastníky správního řízení, resp. osobami, které by byli účastníky správního řízení, kdyby probíhalo (§ 162 správního řádu), není vyčerpávající a není proto vyloučeno, aby zvláštní zákony upravovaly další typy veřejnoprávních smluv, s nimiž správní řád v ustanoveních § 160 až 162 nepočítá. To však neznamená, že by spor z takové smlouvy nemohl být řešen podle příslušných ustanovení správního řádu, jak tvrdí žalobce. V případě takových veřejnoprávních smluv by měl před správním řádem přednost zvláštní zákon, ve zbytku by se použila obecná úprava veřejnoprávních smluv ve správním řádu (viz obecná subsidiarita správního řádu deklarovaná v § 1 odst. 2 správního řádu). Ustanovení § 141 správního řádu se vztahuje nejen na rozhodování sporů z veřejnoprávních smluv upravených v § 160 až § 162 správního řádu, ale i na rozhodování sporů z veřejnoprávních smluv, se kterými správní řád nepočítá.

Charakter smlouvy však sám o sobě neposkytuje odpověď na otázku, jakým způsobem nahlížet na povahu úkonů uskutečňovaných stěžovatelkou při realizaci dotačních programů a jejich administraci.

Činnost stěžovatelky při poskytování dotací je nutno rozdělit na dvě fáze – na fázi před uzavřením veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace a fázi po uzavření této smlouvy.

Fáze před uzavřením veřejnoprávní smlouvy je charakterizována nerovností účastníků, vrchnostenským postavením a autoritativním rozhodováním stěžovatelky, samozřejmě v mezích zákona a s vyloučením libovůle, zákazu diskriminace, zákazu zneužití apod. Z tohoto postavení stěžovatelky (na rozdíl od postavení účastníka v občanskoprávních vztazích) plyne, že může v mezích zákona autoritativně rozhodovat jak o administraci žádosti o dotaci, tak o podmínkách jejího poskytnutí. V této fázi proto mohou některé její úkony naplňovat znaky rozhodnutí správního orgánu, které je způsobilé soudního přezkumu ve smyslu § 65 s. ř. s. Posuzování povahy takových úkonů není předmětem sporu v projednávané věci.

Uzavřením veřejnoprávní smlouvy dochází k úpravě vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, který je modifikován jak v oblasti práva hmotného, tak v oblasti práva procesního. Veřejnoprávní smlouva stejně jako smlouva soukromoprávní je primárně založena na tzv. smluvním konsenzu, tj. vzájemně adresovaných, obsahově shodných a v zásadě svobodných projevech vůle dvou nebo více stran. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, sp. zn. 2 Afs 49/2007 „*Zásada pacta sunt servanda je obecným právním principem a vztahuje se i na veřejnoprávní smlouvy. I tyto smlouvy se musí dodržovat.*“ Výše uvedené platí jak pro žadatele o dotaci, který se uzavřením smlouvy stává jejím příjemcem, tak pro stěžovatelku, jako druhou smluvní stranu veřejnoprávní smlouvy, jakkoliv obsah smlouvy jí dává vrchnostenský ráz a stěžovatelka uzavřením smlouvy postavení správního orgánu neztrácí.

Ochrana kterékoliv smluvní strany je v případě námítky porušení ustanovení veřejnoprávní smlouvy, nesouhlasu s jejich výkladem nebo při neplnění smlouvy samotné poskytována prostřednictvím sporu z veřejnoprávní smlouvy dle § 169 správního řádu ve spojení s § 141 správního řádu, který iniciuje ta ze stran, která nesouhlasí s postupem druhé smluvní strany.

Ohledně sporů z uzavřené smlouvy jsou jak stěžovatelka, tak žalobce ve zcela rovnocenném postavení. Jakkoliv stěžovatelka hájí především veřejný zájem, není při případném sporu v postavení prvostupňového orgánu, ale v postavení navrhovatelky nebo odpůrkyně. Oba účastníci sporného řízení mají na základě § 141 odst. 3 správního řádu postavení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Teprve rozhodnutí příslušného orgánu (ministerstva pro místní rozvoj) ze sporu z veřejnoprávní smlouvy je za splnění dalších zákonem stanovených podmínek rozhodnutím přezkoumatelným dle § 65 s. ř. s. ve správním soudnictví.

pokračování

Žalobce se mýlí, uvádí-li, že chtěla-li stěžovatelka krátit přislíbenou výši dotace, byla povinna iniciovat spor z veřejnoprávní smlouvy a postupovat dle § 169 správního řádu. Zmocnění stěžovatelky posuzovat způsobilost doložených výdajů, jakož i její oprávnění přislíbenou částku na základě takového posouzení krátit je obsaženo v samotné smlouvě (viz např. ustanovení I odst. (3), IV odst. (4), VI (4) a zejména XII (3): „*Poskytovatel si vyhrazuje právo nepotvrdit vyplacení takových výdajů, které nejsou v souladu se způsobilými výdaji definovanými v příručce pro žadatele ROP NUTS II nebo jiných materiálech závazných pro implementaci ROP NUTS II Jihozápad.*“).

Se stěžovatelkou lze tedy souhlasit v tom, že při oznámení o krácení dotace postupovala v souladu s uzavřenou smlouvou, a nesouhlasil-li žalobce s jejím postupem, pak to byl právě žalobce, kdo měl iniciovat spor z veřejnoprávní smlouvy návrhem dle § 169 správního řádu. Zákonnou povinnost stěžovatelky postoupit písemně projevový nesouhlas žalobce s krácením dotace příslušnému orgánu, ať už jako odvolání či jako návrh na sporné řízení, dovodit nelze. Při výkladu, který zaujal žalobce i krajský soud se zcela stírá rozdíl mezi správním řízením, jehož cílem je vydání správního rozhodnutí a postupem, jehož cílem je uzavření veřejnoprávní smlouvy.

Krajský soud výrokem I. žalobu odmítl pro předčasnost a výrokem II. věc postoupil ministerstvu pro místní rozvoj k projednání věci v odvolacím řízení. Žaloba však směřovala proti úkonu, který rozhodnutím správního orgánu není a krajský soud měl proto žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou. Vzhledem ke zcela nesprávným úvahám o které krajský soud své rozhodnutí opřel, Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a žalobu sám odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Protože Nejvyšší správní soud rozhodl současně se zrušením rozsudku krajského soudu i o odmítnutí návrhu (žaloby), rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Z tohoto důvodu nemá jak stěžovatelka, tak i žalobce právo na náhradu nákladů řízení ani před krajským soudem, ani před Nejvyšším správním soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. listopadu 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu